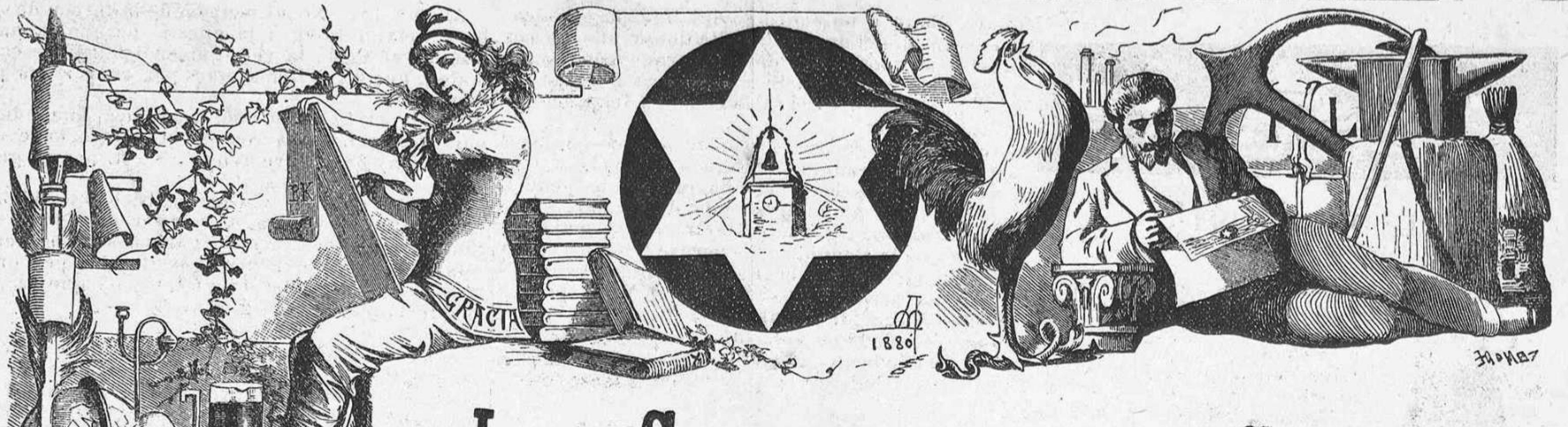

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

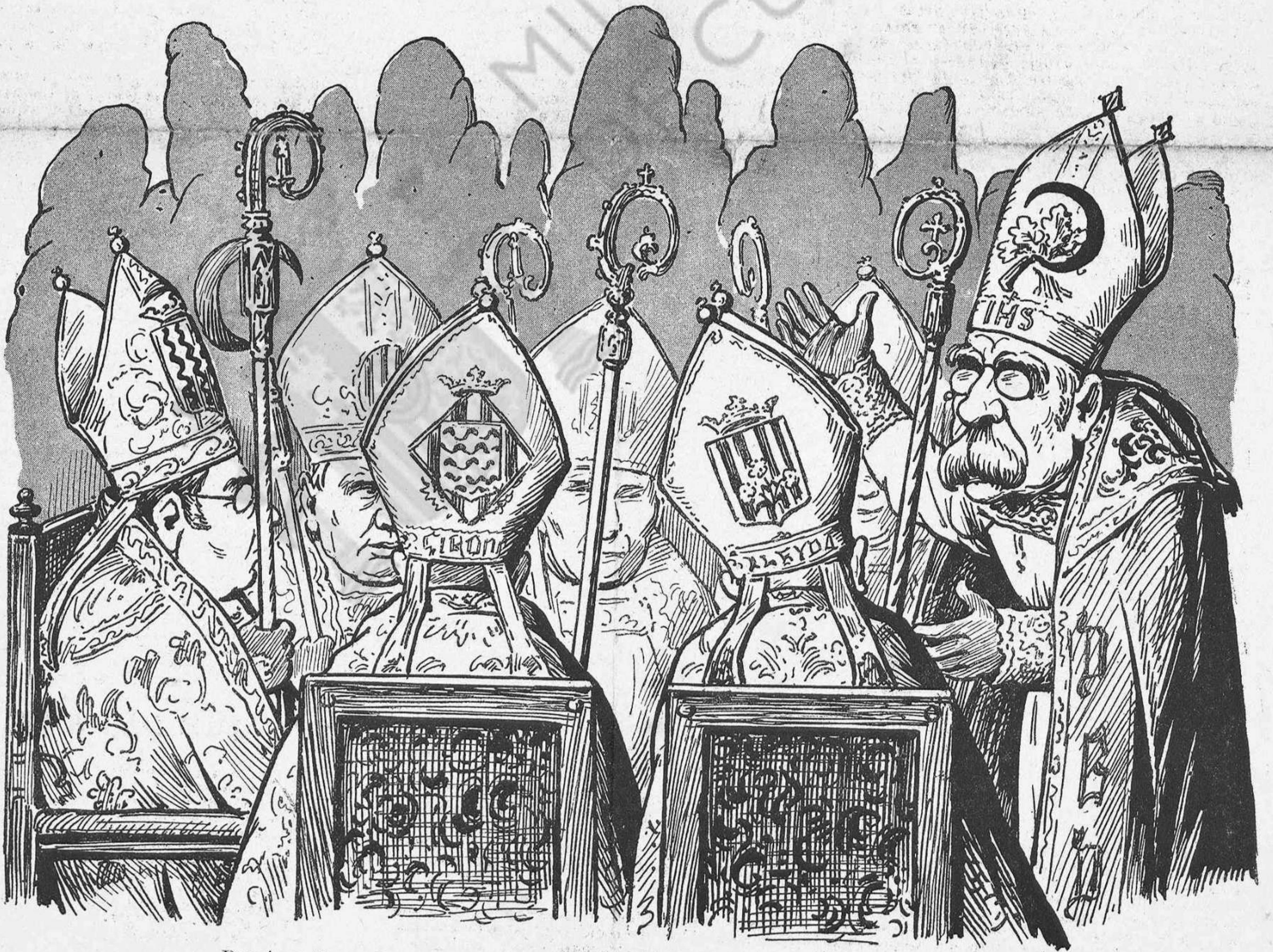
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

CONCILI DE MONTSERRAT

DURÁN Y BAS:—Parlin ab tota franquesa; ¿qué se li pot donar avuy á Catalunya?
CORO DE BISBES:—¡L' Extrema-unció!

QUADRO D' ISTIU

UNA calor més tremenda! El sol sembla una fornal: el cel està rás, seré, inundat d'ardencias: á la terra dormen els vents refrigerants... no 's mou una fulla al arbre.

Espanya voldria tréure's del damunt una carga feixuga, insoportable: la dels ministres restauradors, y en especial la d'en

Silvela. ¡Ay, ab quin gust els enviaria á passeig!... Pero no pot, perque ningú se l' escolta, ningú 'n fá cas de la desventurada Espanya.

Els voldria enviar á passeig, y ells se n' hi van, lo qual á primera vista sembla una mateixa cosa, y es, no obstant, completament distint.

S' en van al Nort; s' escampan pels balnearis, lliures de preocupacions, joyosos, engallardits, ansiosos de disfrutar tot lo que pugan. Aixís practican las qu' ells ne diuhen *imperiosas vacaciones de verano*.

Perque el que treballa tot l' any, bé mereix alguns mesos de descans quan la calor apreta. ¡Y ells han treballat molt, moltíssim!

Han treballat com á mossos d' escorxadors, desesperadament. Han agafat el bé per las banyas (el poble espanyol es un bé banyut), l' han estés sobre l' llit del sacrifici, l' han escorxat de viu en viu, y com siga que 'l bé balava tristement, y 'ls amehinava ab els seus crits, per no sentirlo li han colocat la séva pell mateixa á tall de tapa-bocas.

Y aixís el deixan, mitj asfixiat, ab las garantias suspesas; mentres ells se 'n van á descansar de las sévas fatigas, xalantse pels balnearis, adquirint novas foras y més frescura (y aixó que de frescos sempre n' han sigut), per tornar á la feyna, en quant passin els rigors de la calor insoportable.

* *

Sempre que vé l' istiu y 'ls governants se dispersan pera passarlo del millor modo possible, á tot home que reflexioni una mica, li assalta una idea.

Y es la següent.

Desde 'l punt que 'ls homes que tenen al seu càrrech una feyna tan compromesa com la de la governació de un Estat, poden, en un moment donat abandonar tots ells els seus quefers per donarse bona vida, sense qu' en la marxa de la governació s' hi conega res, es molt lògich preguntar: ¿De qué serveixen els ministres? ¿Qué hi perdria 'l país el dia que 's resolgués á prescindir d' ells enterament?

Sembla mentida que no 's fassan aquesta reflexió tan natural els que podrien prescindir bonament dels seus serveys, estalviant las considerables sumas que costa una màquina complicada y completament inútil.

Seria una ganga pel país que las *imperiosas vacaciones de verano*, se convertissen en *imperiosas vacaciones* de tot l' any: pero, *por supuesto*, sense cobrar ni un céntim. La nació s' estalviaria aixís molts diners y no pochos disgustos.

Y aquesta seria la base més segura de las reformas que no 's farán, ni 's podran fer, mentres subsisteixi l' actual estat de cosas.

Perque ja haurán observat que desde qu' en Silvela ocupa 'l poder, no ha realitat ni la sombra de un dels molts propòsits que preconisava al enfilars'hi. Tot se li ha tornat aygua-poll. No ha millorat l' administració, ni ha realitat la més mínima economia. Ha quedat malament ab tots els que s' haurian prestat á secundarlo. Ha obert la fossa á sos principals col·laboradors, desde 'n Polavieja á n' en Villaverde. Avuy dia ha de parar la taula dintre de un inmens cementiri.

Y no dona un pas que no 's tambaleji. Aixó sí, per tot arreu ahont troba la més mínima dificultat, apela al recurs suprém de suspendre las garantias y de proclamar l' estat de guerra.

May com ara s' havia fet un abús tan intolerable de aquets ressorts de arbitrariedad y tirania. Ben prompte, lo verdaderament escepcional serà aquí á Espanya, l' imperi de la lley.

Contra la disbauxa silvelina, no s' alsa en aquets moments més que una veu, la d' en Romero Robledo. Ella fos autorisada, ta! com es ardorosa y valenta, y grans serian, sens dupte, els resultats que s' obtindrian.

Pero en Romero Robledo, al realisar la séva cam-

panya, dona á entendre sovint que pren única-ment concell del despit. Li falta donar un pas suprém, y no l' acaba de donar, perque las llavors que sembla germinin. Si en Romero Robledo no proclama 'l seu divorci ab las actuals institucions, no anirà en lloch.

La crítica negativa pot sumar molts opinions; pero escassas voluntats. Ningú s' atreueix á embarcarse sense saber el rumbo que ha de pendre la nau y 'l port ahont aquesta ha de recalar.

Tot lo que no siga enarbolar en lo pal major la bandera de la República, es perdre 'l temps.

La campanya que per la suma de foras, avuy dispersas que arribaria á reunir y concertar, podria ser com el prelude de una radical revolució, si en Romero Robledo no 's decideix á posarla baix la inspiració de la República, no será més que un pur *diletantisme* de istiu... un acalorament sense conseqüencias.

P. K.

Se tracta de convertir las Deudas colonials.

Poch cristianas deuen ser quan se proposan convertirlas. Y ara pensin que no hi ha conversió sense bateig, ni bateig sense confits.

Comenséu, donchs, llobarrons de la banca, á desocuparvos las

butxacas que 'us omplireu á curull durant l' últim empréstit.

Si sou bons minyons y 'us arriméu al govern, n' hi haurá per tots.

¡Pobra Espanya! ¡No ha de tardar molt á venir e' dia en que 't prenguin l' última camisa!

Tolstoï, el gran escriptor rus, que després de haver repartit entre 'ls pobres la séva quantiosa hisenda, ha dedicat la séva inspirada ploma á la difusió de la moral humana, ha sigut excomunicat per l' Iglesia del seu país.

En aquest particular todas las Iglesias se semblan. Incapassas de imitar certs exemples d' austeritat y de virtut, desplegan las sévas iras contra 'ls que 'ls donan.

El gran Tolstoï pot consolarse, considerant que á Jesús l' Iglesia judaica no va parar fins á clavarlo en creu.

Un periódich de Madrit, *El Correo*, conegut per sas aficions sagastinas, diu que lo que més assusta avuy, es lo carencia d' homes.

Naturalment, y de aixó pot donarse la culpa en gran part al home del tupé, que ha sigut sempre 'l sant de la séva devoció.

El qual no ha tingut altra política que la de castigar als pochos homes que hi hagut á Espanya.

¿Qu' estrany que avuy parlin tots ab veu de falsset, ó callin perque fins se donan vergonya de parlar?

La major part dels barcos de la Traslántica que fan el viatge á Filipinas, al tocar á Barcelona, apenas poden carregar cap género, per venir abarrotats de Liverpool, ab tota mena de mercancías extrangeras.

Y á pesar de tot segueixen cobrant una subvenció considerable del nostre govern.

Aixís es com se derrotan las suadas del poble: en engreixar á una seráfica companyia, que no té altra deria que fomentar la riquesa extrangera.

Espanya es una *merienda*, no de negres, sino de marquesos santurróns.

Es una viva llástima que la discordia, que aquí á Espanya tot ho corromp, s' haja introduhit en las filas de la *Unió Nacional*, fins al extrém de que s' hajan divorciat els elements d' en Costa y els d' en Paraiso.

De aquest trinxament de foras viuen principalment els que governan, á pesar de l' oposició del país en massa.

Casi bé no tenen dents; pero com tot ho troban trinxat, tan bon punt s' ho fican á la boca s' ho engulleixen.

No es prou prácticich el projecte de unir tots els elements de oposició y tots els qu' están disgustats, sense adoptar un plan pel dia que s' obtingui 'l desitjat triunfo.

Alló de dir:—No 'ns ocupém de la forma de govern, deixant íntegra la qüestió perque la nació reunida en Corts la resolgui en definitiva,—es lo mateix que dir:—Llansémnos per anar á las palpentas.

No hi pot haver un sol republicà que admeti aquest criteri. De haverse obrat aixís en la revolució del any 68, encare avuy 'n va Espanya geperuda.

Importa, en tot moviment polítich, que hi haja conformitat complerta, no sols per destruhir, sino també per edificar. Y els organismes vells, decrepits y ruinosos, deuen ser substituïts per organismes nous, que ofereixin á tot país que fá una revolució las degudas garantias.

Ara sembla que apesar de las seguretats que havia donat en Silvela á n' en Sandiumenje, 's deixarà corre alló de la investigació dels actes del Ajuntament de Barcelona, y conseqüent modificació del seu personal.

¿Y saben per qué? Senzillament perque 'n Sandiumenje té dos fills que, segons diuhen, van pendre una part activa en las xiuladas contra 'n Dato.

Y segons l' Evangeli silvelí, qu' es tot al revés del altre: «dels pecats dels fills els pares ne van gereruts.»

Entre 'ls obrers s' ha comentat que no hi haja hagut un sol fabricant entre 'ls premiats á l' Exposició de París, que s' haja prés la pena de fer propostes d' operaris pera las recompensas especials que 'l Jurat ofereix als col·laboradors de una industria.

Ab aixó 's posa de relleu una vegada més la tendencia absorbent del capitalisme, que no tenintne prou ab els grans beneficis que realisa á espensas dels pobres operaris, aspira á quedarse ab la mica de gloria que correspon als que treballan.

Contribuyents, ¡alerta!

Diu un periódich que per la Direcció general de Contribucions s' ha ordenat que la secció investigadora de l' administració de Hisenda practiqui una visita de investigació als pobles de la provincia.

Si algún contribuyent té por de que li fassan mal, ja sab lo que ha de fer: preparar ab temps els arguments, en l' inteligencia que, si son d' aquells tan arrodonits, produhirán com sempre 'l degut efecte.

FATALISME

S' han aflluixat de manera tal els nostres nervis, hem perdut tan per complet todas nostras energias, que ja ni 'ls mals ens ocasionan sufriment, ni 'l pervenir ens dona engunia, ni la catástrofe ens emociona.

Rebém els desastres ab la rialla indiferent dels imbécils; assentim sense protesta á l' especie de que som un poble mort, y tenim ja tanta conciencia de nostra imbecilitat, que quan sentim una veu enérgica que crida á nostre energia morta, alsém el cap ab estranyesa, mirém ab curiositat recelosa al home aquell que parla un llenguatge que pera nosaltres torna á esser nou, y arronsant las espalllas torném á nostra passivitat musulmana, exclamant:—¡Romansos!

Assistim ab una especie de indiferencia estúpida al nostre propi enterrament. Mirém encantats com ensas als sepulturers que tiran las paladas de terra sobre la caixa que tanca nostre nom de poble viu. Una darrera de l' altra van cayentnos al demunt enterrantnos definitivament. La santa idea republicana, la revivalla de l' Unió Nacional, la redemptora idea socialista, tot va baixant al nostre sot hont ja hi jeuhen la llibertat y la democrácia. La reacció té ja preparada la pesanta llosa de sa intransigencia pera llensarla sobre el pilot de terra remoguda que tapaná nostre cos descompost. No hi haurá nom á sobre, perque 'l nostre nom no será digne de passar á la posteritat. La reacció clavará al demunt una creu que no será la redemptora del Calvari, sino l' afrentosa del cadafalch.

Sentim com ens va invadint el fret de la mort, pro ja no 'ns queda esma més que per exclamar, portats de nostre fatalisme oriental:—¡Estava escrit!

JEPH DE JESPU.

IY 'L QUE DURARÁ!

Quan ara fa quinze mesos en Silvela va pujar, tothom va dir la mateixa:—Vaja, aixó no pot durar. Un pilot que no té brújula ni sab manejá 'l timó, ¿cóm volen que tingui trassa per dú á salvo la nació?

Era un parer casi unánim.—Nada, aixó se 'n va á rodá.—Y no obstant encare dura... ¡Y 'l que durará!

Van jurarnos que de barcos
no se'n resaria un mot;
van prometre que's farien
economias en tot.
Van dir que'ls passats desastres
ens havian de servi
y que al últim mudariam
resultament de camí.
—Si'l silvelisme'n enganya,—
deyam tots,—¡qué poch viurá!—
Y no obstant, encare dura...
¡Y'l que durará!

No s'han limitat els gastos,
ni s'han rebaixat els sous;
van suprimí un ministeri
y n'han creat dos de nous.
L'olla de la sopa boba
no deixa may de bullir
y la inmensa taula's para
avuy lo mateix que ahir.
—Us ne recordéu, sers cándits,
d'alló de no pot durá?
Donchs, miréu, encare dura...
¡Y'l que durará!

El govern no té altra feyna
que anar firmant nomenaments
y contentá als peixos grossos,
als coneguts y als parents.
—¿Qué faltan diners? S'inventa
un nou impost *intert*.
—¿Qué'n faltan més? Un empréstit,
y ja'n tornem á tení.
—Si hem de seguí aixís,—cridavam,—
¡oh, qué aviat s'acabarà!—
Y... ¡quinze mesos que durará!
¡Y'l que durará!

Ni'l *krac* ens ha obert la vista
ni ab las llissóns hem aprés;
tot marxa del mateix modo
que si no hagués passat res.
Llavors gastavam sens'ordre,
sens'orde gastant seguim;
entrapats llavors estavam,
entrapats avuy vivim.
Y tant que tothom ho deya:
—¿Aixó durar més? ¡Oh cá!—
Palpéuho bé, encare dura...
¡Y'l que durará!

Els republicans, com sempre,
jugant á qui ho fa pitjor;
don Práxedes, amagantse
ó servint d'apuntador.
El país, fet un tanoca
y vinga menjá y dormí...
—¿Es aquesta la manera
de fer caure al *florenti*?
—Seguim, seguim consolantvos
ab que *ataó* no pot durá!...
Miréu per ara si dura...
¡Y'l que durará!

C. GUMÁ.

PER PASSIVA

Al veure entrar á casa en Yat-Ting, un xino molt il·lustrat, que al seu país se dedica al comerç de taronjas y de qui tinch l'honor de ser amic, vaig quedar-me parat.

—¿Vos aquí, en semblants circumstancies?
—Sí: porto una missió diplomática del meu govern. Haig de visitar las corts de Alemania, Inglaterra, Fransa, Russia, Espanya y algunas més.
—Ja. Veniu á negociar la pau.
—Res d'aixó. Vinch senzillament á protegir á Europa. ¡Pobre Europa! ¿Creuriau que'n sa llástima de debó aquesta terra?

Vaig mirarme á n' en Yat-Ting, sospitant que tractava de pèndrem el pel; pero com els xinos son per naturalesa impenetrables, vaig quedarme sense saber si parlava en serio ó's burlava de mí.

—Expliqueuvos, que la cosa m'intriga... Ey, si no hi ha indiscreció en la meua curiositat.
—Ni remotament: es una qüestió que demá ó demá passat ha de ser del domini públich; y tant m'es esbombarla demá, com adelantant la noticia algunas horas.
—Sent aixís, diguéu.

—Vinch, en primer lloch, á demanar autorisació pera establir per tot Europa temples buhdistas y taotistas, y propagar tranquil·lament aquestas dugas religións.
—La pretensió no es una friolera, pero en fi, vos ho probeu, y si'ls governs us la concedeixen, ningú té res que dirhi.

—Després vull demanar, en arrendament, per un número d'anys determinat, alguns trossos de terreno... alló, un parell de provincias de cada nació.

—¡Caramba!
—Luego, vull solicitar permís pera destruir els ferrocarrils...

—¿Destruhirlos?
—Sí, senyor: y substituhirlos ab carreteras, dresseras y camins vehinals.

—Pero aixó seria un retrocés en las nostras costums...
—Per vos, potser sí; per mí nó. Soch enemich dels ferrocarrils, com altres ne son amichs, y m'agrada escampar prácticament las mevas teorías.

—¿No dihéu que representéu al vostre govern?
—¡Vaya! Y al expressar las mevas opinións, expresso las del meu govern y de la inmensa majoría del meus

conciudadans. Per xó no vinch sol. Ab mí han baixat de la Xina una infinitat de soldats ab armas, disposats á pendre per forsa lo que no se'n vulgui donar de bon grat.

Ja casi convensut de que'l xino volia divertir-se ab mí, perque tot alló que'm deya, al meu entendre, no tenia sentit comú, vaig pendre'l partit d'anarli seguint la veta.

—Y ab tot aixó que penseu fer,—vaig dirli—¿quina idea portéu?

—Varias: primera y principal, civilisar aquest país, que bé ho necessita; segona, conseguir el triunfo de la nostra religió sobre la cristiana; tercer, apoderarnos del comerç y de la producció de la decrepita Europa; quart...

—Permeteu que'us ho digui, Yat-Ting,—vaig exclamar, sense poguer aguantarme:—m'hi jugaria qualsevol cosa que'us heu tocat una miqueta.

—¿Per qué? ¿Perque vinch ab la justíssima pretensió de fer á Europa lo mateix que'ls europeus han fet á Xina?

—¡Ah!...
—Sí, senyor: si vosaltres veniu allá á predicarnos la vostra religió, ¿per qué nosaltres no hem de venir aquí á predicarvos la nostra? Si vosaltres ens voléu establir carrils ¿per qué nosaltres no hem de tenir el dret de destruirvos els vostres? Si vosaltres abriguéu l'interessat propòsit de agabellar el nostre comerç ¿per qué nosaltres, pagantvos ab la mateixa moneda, no hem de volguer agabellar el d'Europa?...

Potser en Salisbury, en Waldeck-Rousseau, l'emperador d'Alemania, el czar de Russia y el nostre ministre d'Estat lograrian refutar victoriosament l'argumentació de'n Yat-Ting...

Jo, avergonyit ho confesso, no vaig sapiguer qué contestarli.

FANTÁSTICH.

UN PROJECTE ÚTIL ALS OBRERS

El nostre bon amic don Joan Salas Antón fa algun temps vé dedicant els seus esforços al estudi de la cooperació obrera. El Congrés de las Societats cooperativas de Catalunya celebrat temps enrera li degué una bona part del seu èxit: y la publicació periódica de la *Revista cooperativa catalana* patrocinadora de la idea que aquéllas sustentan li serveix á maravella pera posar de relleu sos coneixements en la materia, fentlos assequibles, gracias al estil clar y precís en qu'están exposats, á la inteligencia de las classes proletarias.

Ultimament acaba de donar á llum un folleto de verdadera utilitat. Se titula: *Proyecto de farmacias populares cooperativas*, el qual mereixqué l'honor de ser aprovat en Junta general de la *Unión y defensa de los Montepíos de Barcelona y sus Afueras*.

Se comprén perfectament la predilecció de que ha sigut objecte, puig tanca una idea sumament práctica y beneficiosa per l'obrer malalt y per las societats mutuas de socorros dedicadas á auxiliario. Las farmacias cooperativas están destinadas á proporcionarli els medicaments que necessita, de bona qualitat assegurada y á preus molt arreglats.

Son establiment á Catalunya es sumament fácil, com ho demostra'l Sr. Salas Antón, enumerant las bases baix las quals han de regirse, ab una minuciositat que no deixa desatés el detall més insignificant. Apart de aixó, patentisa los grans serveys que podrian prestar á las classes obreras catalanas, describint la marxa que han seguit y'ls grans resultats que han donat en altres països, singularment á Suissa y á Bélgica.

Creguin que la lectura del folleto, fa venir ganas de que una institució tan práctica s'ensaji á la major brevetat possible en el nostre país.

J.

En Pidal, president del Congrés durant l'última legislatura, se separa definitivament d'en Silvela.

Davant de tantas separacions, bé pot afirmarse que'l partit conservador está destinat á acabar en punta.

Ab la punta de la daga florentina.

Sintomas regeneradors.
Tot just som al juliol y ja ha sortit el prospecte de la rifa de Nadal.

Constará aquest any de 35 mil billets, 20 mil menos que'ls anys anteriors; pero'l govern ne treurá més quartos, perque aixís com avants el bitllet costava 100 duros, ara'n costará 200.

Aixó sí: l'primer premi será de 5 milions de pesetas; el segón de 3 milions y de 2 milions el tercer.

El govern els treurá tots tres y alguna cosa més, pujant á un 33 per cent els beneficis líquits que's reserva, sobre las sumas que s'atravessan.

Ara no més falta que'ls espanyols posém á la rifa'ls últims quartos que'ns deixan á la butxaca els recaudadors de contribucions.

¡Peléulo al pobre Peret!

Se parla molt de una carta que'l rey de las hún-

garas ha dirigit als seus súbdits, aconsellantlos que siguin bons minyons y que s'abstinguin de moure bronquina.

Els carlins de acció, ab motiu de aquesta carta, diu qu'están irritadíssims. ¡Cóm havian de figurarse may que'l seu amo y senyor, pel qual estavan disposats á fer tota mena de sacrificis, els tiraria per damunt aquesta galleda d'aygua freda!

¡Llástima que no sápigam considerar que per cap tenen un meló! ¡Y en aquest temps, ja se sab, als melóns se'ls posa en fresch!

La Xina conta ab 400 milions de habitants, perteneixents tots ells á la rassa groga. País adormit fins ara, las nacions europeas s'han cuydat de despertarlo. ¡Qui sab si al últim será una realitat alló que's diu del perill groch!

400 milions de homes forman una suma imponent. Molt gran ha de ser el recipient per contenirlos. Y no cal sinó que trontollin el pot, perque's vessi, y una onada de color groch vingui á tacar tot el mapa d'Europa!

En Romero Robledo, perseverant en sa actitud de oposició enérgica, podria sumar un número considerable de forsas que van avuy dispersas.

Y sempre d'ellas se'n podria treure un gran partit.

A pesar de ferse vell,
corrent sempre amunt y avall,
podria ser l'encetall
per formarse un gran capdell.

Tesla es un sabi italiá que ha inventat un sistema per acabar ab las guerras, que han sigut sempre y son avuy encare l'assot del mon.

Se tracta de un automata dotat de poderosos medis de destrucció, que's llensa á la lluyta, aniquilant tot lo que troba al pas. Davant de un número de automatas disparats á temps, no hi haurá exercitumá que pugua resistir. Tot el que vulga oposar alguna resistencia, será trinxat irremisiblement.

De manera que per contrarrestar á uns automatas será precis ferne d'altres de semblants, y aixís se lográ que la lluyta entre homes quedará transformada en una lluyta entre ninots.

Es á dir, en una guerra ridícula, indigna de tota nació que s'estimi una mica; ó com si diguessen en la fi y terme de la mortandat humana.

Un dels motius que alega'l govern per mantenir á Madrid la suspensió de garantias, es la *huelga* dels forners.

Ja té rahó'l ditxo:—Qui no té pá, molts s'en pensa.

A Orense va desencadenarse dias enrera una tamborinada, á conseqüencia de la qual va caure un llamp á la cúpula de l'iglesia, penetrant dintre del temple: un altre va causar grans destrossos á la casa dels canonges; y diu que la catedral va salvarse gracias á estar resguardada per una ben entesa combinació de para-llamps.

¿No troban que aixó de posar l'aparato de Franklin á las iglesias, es una verdadera heretjia?
Perque si'ls llamps volen anar á missa, no sé ab quin dret se'ls ha de impedir l'entrada, sobre tot venint del cel.

Una frase del últim discurs d'en Romero Robledo:

«Seguid la luz que flamea en mi mano y llegaremos á la meta.»
¿A quina meta? ¿A la que treu llet?

Visitava una fàbrica un home polítich de ideas radicalíssimas, á qui li varen dir:

—¿Veú aquesta roda? Dona doscentas revolucions per minut.
Y ell va respondre:

—D'altra manera aniria Espanya, si tots els bons ciudadans imitessin aquesta roda. Y no foran menester las doscentas: ab una no més, pero bona, ni hauria prou.

A molts ha estranyat qu'en Polavieja haja entrat en inteligencias ab en Sagasta; pero lo qu'es á mí, gens ni mica.

Apart de que tan reaccionari es l'un com l'altre, sempre ab l'unió de aquests dos homes pot realisar-se una combinació tan útil com inesperada.

O sino diguin: ¿no es possible, del tupé de don Práxedes, ferne una vena pera tapar els ulls de D. Camilo?

El reaccionari Marqués de Vadillo diu que's proposa reformar el Jurat per millorarlo.

¡Pobre Jurat! En bonas mans ha anat á caure.

BARCELONERIAS

SANT DIUMENGE: —¿Qué determinas? ¿T' entregas
ó 'ns ho fem á pinyas? ¡Au!
PANTORRILLAS: —Ja pots envestir quan vulguis:
á veure, tú qu' ets tan brau.

UN PROJECTE

La lliure premsa espanyola,
en proba d' agraïment,
vol dedicá al gran Silvela
aquest hermós monument.

Ja veurán com aquest santurró farà ab ell lo que
diu el modisme catalá:
—De tant que t' estimo, t' apunyejo!

Ja torném á tenir colonias: els arenals de Riu
d' or y 'ls pantanos de Guinea.

Ara no més falta colonisarlas.
Y la millor manera de ferho será nombrar un
bon pet d' empleats, que cobrin el sou y no 's mo-
guin de Madrid.

Alsa, alsa: á restablir el ministeri de Ultramar
y á passar llista. ¿Quins son els amichs d' en Sil-
vela que tenen gana?

Sembla que aquest any, en la major part dels col-
legis corresponents al Districte universitari de Bar-
celona y regits per corporacions religioses, y en
especial els dels jesuitas, hi ha hagut en els exá-
mens una gran cullita de carbassas.

Molt contents han d' estarne 'ls pares que tanta
confiansa tenen ab els profesors que 's vesteixen
pel cap.

De las carbassas dels seus fills poden ferse'n es-
cudella; que l' escudella de carbassa, principalment
al estiu, es un plat molt refrescant.

QÜENTOS

Un subjecte sense creencias estava als últims y
un capellá bregava per arrancarli una sola paraula
de arrepeniment.

En una de sas advertencias carinyosas, li deya:
—Vaja, germanet, una paraula! ¡Una sola pa-
raula dolsa que deixi consolada á la séva familia!

El malalt al fi eregué complaure'l: obri la boca y
digué ab veu débil:
—¡Mel!

Y girant el cap al altre cantó, va morir.

A la Nova Zelanda, un salvatge de certa catego-
ria va presentarse á un missioner, demanantli que
'l batejés.

—¿Quántas esposas tens?—li pregunta l' enso-
tanat.

—Catorze—respongué 'l salvatge.
—Sent aixís, m' es impossible batejarte; porque
la nostra santa religió prohibeix la poligamia.

El salvatge 's retira tot mústich y pensatiu, y al
cap de dos mesos torna á presentarse:

—Ja pot batejarme... Ja no tinch mes que una
esposa—diu ab molta alegria.

—Y de las altras, ¿qué n' has fet?
—Me las hi anadas menjant.

ENDEVINALLAS

XARADA

Diu *ters* tía que mon pare
té una *dos-hu* molt capás
de costarl'hi la presó
segons las cosas com van.
Pateix d' una morositis
y aixó es grave en un *total*.

TAP DE SURO VILAFRANQUI

ANAGRAMA

La Carmeta es una noya
que 'ls homes li agradan molt,
y com de *tot* no 'n té gota
á n' el pobre Salvador
li dona algunas *total*
y jugant li amaga l' ou.

Un ESPARRAGUERÍ.

TRENCA-CLOSCAS

LOLA REIG I SELS

CASSÀ

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas el
títul de un drama catalá y apellido de son autor.

EDUARDO.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6.—Nom d' home.
4 2 6 2 3.—Verb.
1 5 1 2.—Juguet.
1 2 6.—Part del cos humá.
6 5.—Nota musical.
3.—Consonant.
4 2.—Lletra.
6 5 6.—Número.
4 2 3 2.—Part del cos humá.
6 2 3 6 2.—Beguda.
1 2 6 2 3 5.—Nom d' home.

J. MOIX (PALLARINYA).

GEROGLIFICH

LA

K M A

P I

JOAN ROCAVERT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadáns: Un currado, Eduardo Tornató, Un Vilafranqui D.,
J. Mozo, Rossendo Vidal, A. Meseguer, Un que ba estodi, T. Doy,
Un set-mesó, Sama Alsa y El fill d' un vigilant de Granollers: *Lo
que 'ns envian aquesta senmana, no fá per casa.*

Ciudadáns: J. Romasos, Nas de pruna, Tap de suro vilafranqui,
J. Ametller y B., Un comparsa retirat, Emanuele, Bianchi y Un
nebot del Capitá Gran: *Insertaréu alguna cosa de lo que 'ns
envian.*

Ciudadá: J. Asteib: Es fluixet.—Lluís G. Salvador: Vá bé.—
J. Staramsa: Idem.—Narcís del Toro: Rebut el séu treball pera
l' Almanach, que no vá... oro.—Eugeni Janer: Está ben versi-
ficada, pero es més mansa que 'l xino manso de qui parla.—E.
del F.: Anirá, suprimits els sis darrers versos y trayentli una con-
sonancia que la perjudicava bastant.—Angel Montanya: No es
qu' estigui malament, pero lo de vosté, en aquest género, acostu-
ma á ser més condensat y més ingénuo.—M. Badia: Molt bé.—
V. Font Fresca: Si fos d' aygua de Moncada menos mal, pero es
de versos pessims...—F. Cometas: En un apellido tan diminutiu,
sembla que no hi cápiga una picardia tan grossa.—Rossendo Coll
Estruch: ¿Qué vol que li fiqueu? Es alló que 's diu, *¿qué hi farás,
cabás? Hoy por ti, mañana . tú me la darás.*—A. Carrasca
Gayán: Vá bé, després d' una petita modificació que 'ns hem per-
més ferli.—Ramón Amorós (Vilassar de Mar): No están mal em-
giponats, pero tot es molt casulá. Hi ha cosas que no han de sur-
tir de la familia.—Un estudiant forner (Sabadell): Vosté té una
bona fe de pá ab mantega, pero un enginy de pá sucat ab oli.—
P. Lle: Vosté voldria impossibles. Pel demés la recepta es ben
senzilla: llegir molt, meditar una mica, escriure poch y enviar
menos.—Moskari (inkoka): N' aprofitaréu alguna.—Baltasar
Farcosa: El metro está bé, las assonancias no ho están, y ademés
es poca cosa.—E. Just y Pastor: Va bastant bé, y procuri cuydar
el vers lliure. Fassi música ó tréguil assonancias: ó tots xinos ó
tots europeus.—J. Valls Clusas: Aquest pensament está á l' al-
tura d' aquell d' en Godó. Té temps de fer a'go més *premeditat*.
—Marian F. S.: Miri que cantar las glorias de uns *expulsa-
dors*... ¡Vosté mereix que l' *esportsin* de la Societat!—Lluís Cam-
panyá: Aquell incidnt del Comendador ¿no es del saynet «Un
Tenorio y un Megia»? Lo demés, si no es com aixó, vá bé.—Oni-
verta: Rebuta la remesa; miraréu de servirlo.—M. Matabroca:
Son bastant desgraciadas.—Camilo Diaz: Tot son assonancias.

Ciudadáns: Domingo Bartrina, F. Mas y Abril, G. Costa Pomés,
Joseph Ferré y Roig, Emili Albert, Q. Roig, S. del Palau, J. P. J.,
Claudi Más y J., P. Colomer, A. Llimoner y Martí Revoltós: Rebut
tot lo destiat als Almanachs y gracias.

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

Imprempta de Lluís Tassó, Arch del Teatro, 21 y 23.